«Όλη μέρα θέριζα βοριάς κι αέρας
και το βράδυ πήγαινα σα νοικοκύρης
βρίσκω τη νοικοκυρά που μαγειρεύει.
Σάλτ'σα κι εγώ ο καημένος –*για να φάω*–
παίρ' το σιδ'ροδρέπανο –*που θέριζε*– μια δυο στον κώλο.
Φεύγα φεύγα γάιδαρε μέσα μην μπαίνεις,
όταν έχω τους φίλους μου μέσα μην μπαίνεις
όταν έχω τις φιλ'νάδες μου όξω μη βγαίνεις.
Να τα ξεροκόμματα μες στο πανέρι
να τα κουτσουχούλιαρα μες στην καρτέλα
φάε και ντερλίκωσε και φύβγε από μένα», *λέει*.

Να, αυτά ήταν όλα, στο θέρο τά λεγαμε. Ύστερα, χθες σ' είπα για «Η Δεσποινούδα θέριζε» με τον...–η γυναίκα– τ'ς αδερφής τ' τον άντρα. Αυτός τ'ν είχε, ήταν προξενητής και λέει: «Άιντε» –μεις το γαμπρό τον λέμε μπασά, τ'ς αδερφής μου τον άντρα, ας πούμε– «άιντε, λέει, μπασά, να φύβγουμε, λέει, αρχίν'σε να σκοτειδιάζει».– «Άιντε, άιντε, χτύπα, χτύπα να θερίσουμε». Λέει: «Μπασά, πέντε νομάτοι κατιβαίνουν» λέει. –«Ας κατεβαίνουν» –κείνος ήταν προξενητής, τ'ς κατέβασε «πέντε νομάτοι κατέβαιναν τ' Δεσποίνα για να κλέψουν», και μπασάς τ'ς ήταν προξενητής.